

miestas, į kurį pabėgau iš kito miesto,
tėra siaurėjanti
nesibaigiančių veidų kilpa –

–

per greitai juda mašinos,
keistas jų garsas nebepaveja manęs, sėdinčio pievoje,
akys ten tėra nušienauta žolė,
prie kurios pririštos mano kojos,
žolė, vien žolė, žiūrint, kaip krinta
karoliukai iš penkto aukšto į žemę,
ir sunku yra pajudėt, išlipt iš savo galvos
tam negyvenimo komposte,
tam video nuomos punkte,
tam duonos mašinų gyvenime,
tam degančių kojų pasaulyje,
tam, tam žuvų žuvelių akvariume,
tam, tam tam išdžiūvusios kūdros paviršiuje,
tam, tam tam tam –
skamba būgnas iš tolimo kranto,
bet aš visai neklausau,
negirdžiu, kaip užsiplaka.

noriu dantimis draskyti brangių knygų viršelius,
suvalgyti visą pasaulio popierių,
turinį subadyti žirkklėmis, užkapoti kirviu
begalybės spausdinimo mašiną
ir išgert iš jos rašalą,
pagilinti žaizdas ir nuodėmes,
ir beprotybes, nes Poundo, sėdinčio narve
ir rašančio savo Cantos, beprotybės nebepakanka,
mano gyvuliška tuštybė taikos gatvėje,
palyginus, – visiškas niekis, –
suku ratus aplink
medį, augantį 300 metų ilgiau nei aš
ir žinau: net jei bus sulaužyti visi mano kaulai ant rato,
ir bus nulupti nagai ir oda, ir
jis vis tiek kada nors pražys sidabru,
atstodamas tvarsliaivą piktajam paukščiui,
kurį dabar atkartuju, jo plunksnų spalvą
išgalvodamas, nuolat versdamas
skristi vaizduotėje
vien tik
į pietus.

būsiu mažas ir durnas, būsiu mažas ir durnas,
žegnosiuos, net ir nemokėdamas, net ir nekrikštytas,
dėliosiu rankas, atkartodamas šventą veiksmy seką,
bet į taktą nepataikysiu ir nepataikysiu, ir nepataikysiu,
būsiu be jokio talento šnabždėti dievui į ausį,
kaip užsikirtusi – – – kasetės juostelė, vapėsiu tą patį,
o po to viskas vyks be jokių ypatingų – – – virazų,
nuo aukštųjų pastatų kris dantys, kol šauksiuos – – –
visokiais žodžiais pavasario – – –